

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania T.J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 lipca 2017 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony przez ubezpieczonego T.J. wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 6 grudnia 2013 r. oraz decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w R. z dnia 9 lutego 2011 r. i ustalił jego prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe od dnia 1 września 2010 r.

Skarga kasacyjna organu rentowego, dotycząca początkowego terminu przyznania świadczenia, została oparta na obydwu podstawach, przy czym w ramach zarzutu naruszenia prawa materialnego skarżący podniósł niezastosowanie art. 100 ust.1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887) i błędne przyjęcie, że ubezpieczony spełnia wszystkie warunki prawa do renty z

tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 września 2010 r., podczas gdy od dnia 12 listopada 2009 r. do dnia 6 listopada 2010 r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne i świadczenie rentowe przysługiwało mu najwcześniej od dnia 7 listopada 2010 r.

Skarżący oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 2050 zł, podnosząc, że przedmiotem skargi jest termin początkowy prawa do świadczenia, co w jego ocenie oznacza, iż skarga powinna być rozpoznana bez względu na tę wartość.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna obejmująca wyrok sądu drugiej instancji wyłącznie w części dotyczącej daty początkowej wypłaty przyznanej prawomocnie renty z tytułu niezdolności do pracy nie jest objęta katalogiem wyjątków przewidzianych w art. 398² § 1 k.p.c. Stosownie do tego przepisu, skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia tylko w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

Przedmiotem niniejszej skargi, mimo ujęcia w niej zarzutu naruszenia art. 100 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przewidującego powstanie prawa do świadczeń z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, jest kwestia daty początkowej wypłaty prawomocnie przyznanego świadczenia, co oznacza, że przy wartości przedmiotu zaskarżenia niesięgającej kwoty dziesięciu tysięcy złotych skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

as